

A főváros fejlődése

A gondoskodó, féltő és segíteni akaró szeretetnek már sokféle formájával találkoztam. Versekkben énekelték meg a költők, kőbe vésték a szobrászok, színeket keverve fejezték ki a festők.

Most ismét talákoztam ezzel a szeretettel, nem költők, festők és szobrászok közvetítették, egy tanácsülés egyszerű hangú megnyilatkozásaiból áramlott felém. A tanácsülésen Budapestről volt szó, fővárosunkról. Arról, hogy milyen lesz, hogy mit kellene érdekében tennünk, hogy még szebb, még vidámabb legyen. Még jobban a miénk, mindannyiunké, ahol otthonosan és jól érezzük magunkat.

Elkészült a város fejlesztési terve, számok hosszú sora, adatok; ismeri mindenki, aki figyelemmel kíséri a főváros fejlődését. Van aki csak nagy vonalaiban, van aki részleteiben is. De ezek a számok, tervek, elképzelések, amelyek összehangolása sok-sok munkát és lelkiismeretes utánajárást igényelt, meglevenedtek most a tanácsüléseken, a hozzászólásokban. Ezek a számok élnek, melegítenek és lelkesítenek. A szeretetet sugározzák, mert minden szám, minden elképzelés az emberért született.

Ha valaki nagyon szereti az otthonát, akkor igyekszik azt kelemessé tenni, hogy jól érezze magát falai között. Csinosítja, díszíti, de a kényelemről sem feledkezik meg. Ugyanezt tesszük tágabb értelemben vett otthonunkkal, Budapesttel. Ezt bizonyítják a harmadik ötéves terv adatai, számai, elképzelései, amelyek a város lakosságának növekvő igényeit kívánják kielégíteni. Még szebbé akarjuk tenni városunkat és még jobban, kényelmesebben akarunk benne élni.

Ennek megvalósítása érdekében pénzben, munkában anyagban néhány fontos területre koncentrálnak a munkát. E területek: a lakásépítés ütemének meggyorsítása, a közlekedés fejlesztése, a közmű- és az egészségügyi ellátás javítása. A főváros a harmadik ötéves tervben 12,2 milliárd forintot költ majd beruházásokra, s ebből 3,2 milliárdot saját erőből.

Ezen felül azonban a különböző minisztériumi vállalatok, az országos jellegű egészségügyi, kulturális, közlekedési és oktatási intézmények is végeznek fontos beruházásokat. Mindent összegezve elmondhatjuk, hogy a Budapest fejlesztésére fordítandó összeg meghalad minden eddigi előirányzatot, s méltán nevezhetjük lelkesítő programnak a harmadik ötéves tervet. Ha még azt is figyelembe vesszük, hogy a harmadik ötéves terv egybeesik gazdaságirányítási rendszerünk reformjával, akkor minden okunk megvan a bizakodásra. Az új gazdasági mechanizmus feltételei között megnövekednek a városfejlesztési lehetőségek is, mert a hatékonyabb gazdálkodás új erők forrásává válik. Ez pedig érezteti majd hatását az élet minden területén, elsősorban természetesen a lakosság életkörülményein.

Izélítőnek ime néhány adat arról, hogy mire költi ezt a temérdek pénzt a város. Az öt esztendő alatt lakásépítésre csaknem 4,9 milliárd forintot fordítanak, 1254,8 millió forinttal többet, mint a második ötéves tervben. A helyi közlekedés fejlesztésére szánt összeg megközelíti a 3,9 milliárd forintot, ez csaknem kétszerese a második ötéves tervben e célra fordított összegnek. A városi közművek fejlesztésére pedig 1,7 milliárd forintot szának.

Felállt egy tanácsstag a legutóbbi tanácsülésen és szót emelt az anyák, az asszonyok érdekében. Azok kényelméért, hogy több szabad idejük maradjon szórakozásra, pihenésre. A választ erre a felszólalásra maga a terv adja meg. Az összes most épülő lakásokat modern táv- vagy gőzfűtéssel szerelik fel, 97,2 százaléukat beépített konyhával adják át. Beépített szekrény nélkül már nem készül lakás.

Olvasom tovább: A terv szerint 1966—70 között 50 ezer új gázfogyasztót kapcsolnak a hálózatba. A gázzal fűtött lakások száma a tervidőszak végére a jelenlegi 9 ezerről 40 ezerre növekszik. Az új lakótelepeken 200 általános iskolai tantermet nyitnak és 2780 új óvodai férőhelyet adnak át a 2250 új bölcsődei férőhely mellett.

A válasz a felszólalásra elfogadható. A nők kényelmét szolgálja, az anyák gondját csökkenti mindaz, ami épül. Könnyebb lesz az életük otthon, kényelmesebben tudják a háztartást vezetni, lesz helye a gyerekeknek is a bölcsődében, az óvodában, s ha megnő, akkor világos tantermek várják.

Ezt a tervet, amit most valószínűleg a főváros, nem ez a tanács készítette. Még az előző. Ez a mostani csak végrehajtja. De úgy hajtja végre, mint a sajátját, hiszen a város érdekéről, Budapest jövőjéről van szó. S lehet, hogy egy ilyen terv nem olyan tetszetős a szemnek, mint amilyen egy ékes színekben pompázó festmény, vagy egy szépen összezsengő vörössor, lehet, de a szeretetet ugyanúgy kifejezi a város iránt. Számai, adatai mögött kibontakozik a jövő Budapestje. Amikor már nem kell órákig bumlizni a város egyik széléről a másikig, többszöri átszállóval, hogy a munkahelyet időben elérje a dolgozó. Ha elkészül a metró teljes kelet—nyugati vonala, akkor 17 perc alatt utazhatnak majd a budapestiek a Fehér úttól a Déli pályaudvarig. Összekapcsolja a földalatti vasút Kispestet Újpesttel, közelebb kerül a peremváros a központhoz, de az a cél, hogy ne legyen peremváros, hogy mindenütt kényelmes, korszerű lakóházak, iskolák és üzletek épüljenek, szünjön meg a régi értelemben vett belváros és külváros közötti különbség.

A szívekben, az emberi szándékokban már nincs ilyen különbség régen. A kispesti, újpesti, vagy a régi erzsébetvárosi tanácsstagok ugyanolyan lelkesedéssel és szeretettel tevékenykednek a belváros rekonstrukciójának előkészítése érdekében, mint maguk a belváros lakói. S a fővárosi tanács ülésén éppen egy külső kerületi tanácsstag sürgette azt is, hogy a fellazított belvárosi részekben, több épület szanálása után, létesítsenek parkos területet, hogy ezáltal is javítsák a levegő tisztaságát.

Az új tanácsok most lendülnek bele a munkába. A fővárosi tanács legutóbbi ülése után sorra tartják meg a kerületek is a tanácsuléseiket, amelyen többek között a városfejlesztés tervét beszél meg. S hogy az a gazdag, vonzó és valóban lelkesítő program, amit a harmadik ötéves terv tűzött ki, valóra váljon, arra nemcsak a tanácsstagok lelkiismeretes munkája a biztosíték. Hanem a lakosság bizalmából fakadó felelősségérzet és az a mindennél erősebb kapocs is, ami az embereket összeköti: a város iránt érzett szeretet.

Illés Sándor